

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci — Numărul Șase

Unsprezece

Jeff Pippenger

2026-04-02

Pe măsură ce ne angajăm în studiul istoriei ascunse, vom lua în considerare atât liniile interne, cât și cele externe ale profeției, care sunt acum înțelese ca aliniindu-se cu istoria de la vremea sfârșitului din versetul patruzeci până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Linia internă a acelei istorii profetice este marcată de cartea Apocalipsa, în capitolul unsprezece și versetul unsprezece. Linia externă este marcată de cartea lui Daniel, în capitolul unsprezece, versetul unsprezece. Linia externă din Daniel 11 — versetul unsprezece — a ajuns în istorie în anul 2014, iar linia internă din Apocalipsa 11 — versetul unsprezece — a ajuns în istorie la 31 decembrie 2023. Linia externă reprezintă cornul republican al fiarei care se ridică din pământ, iar linia internă reprezintă cornul protestant al fiarei care se ridică din pământ.

Statele Unite ale Americii

Cartea Apocalipsei identifică o națiune principală ca subiect al zilelor de pe urmă. Acea națiune este fiara pământului, care silește întreaga lume să se închine fiarei papale a mării. Cartea Apocalipsei identifică o națiune principală, o confederație de zece națiuni și o biserică contrafăcută. Națiunea este Statele Unite, fiara pământului din capitolul treisprezece; biserica contrafăcută este fiara mării din capitolul treisprezece; iar confederația biblică a celor zece împărați ai răului este Națiunile Unite. Aceste trei puteri, reprezentate ca balaurul, fiara și prorocul mincinos în Apocalipsa șaisprezece, conduc lumea la Armagedon.

Fiecare dintre ele este identificat în Daniel 11, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci, unde biserica contrafăcută își găsește sfârșitul între mări și muntele cel slăvit și sfânt, în versetul patruzeci și cinci, ceea ce se aliniază din punct de vedere geografic cu Armagedonul din Apocalipsa. Versetul patruzeci începe în 1798, când fiara care se ridică din mare, adică biserica contrafăcută, a primit o rană de moarte, iar pasajul se încheie cu acea fiară din mare înviată, care este curva din Apocalipsa șaptesprezece, murind a doua oară, încheind astfel pasajul chiar acolo unde a început. Națiunea principală atât în cartea Apocalipsei, cât și în Daniel, este Statele Unite, fiara care se ridică din pământ din capitolul treisprezece al Apocalipsei, capitolul răzvrătirii. Fiara din pământ este, de asemenea, profetul mincinos din capitolul șaisprezece al Apocalipsei, iar în Daniel 11, versetul patruzeci, ea este carele, corăbiile și călăreții.

Jumătățile de adevăr nu sunt nicidecum adevăr

Națiunea care constituie subiectul atât al cărții Daniel, cât și al Apocalipsei, în zilele de pe urmă, este Statele Unite, iar capitolul unsprezece din Daniel începe prin a identifica în mod specific ultimul președinte al acelei națiuni. Acest adevăr este un fapt biblic șatornicit, pe care adventiștii

de ziua a șaptea laodiceeni îl resping, ascunzându-se în spatele unui semiadevăr. Semiadevărul în spatele căruia se ascund cu privire la acest subiect este acordul lor că Statele Unite sunt atât fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, cât și prorocul mincinos din capitolul șaisprezece; totuși, ei refuză să vadă că Donald Trump este un subiect principal al profeției biblice în zilele de pe urmă. Dumnezeu nu Se schimbă niciodată și, atunci când a avut de-a face cu Egiptul, Faraon a fost un subiect principal al istoriei profetice; apoi, în cazul Babilonului, Nebucadnețar și Belșațar sunt numiți. Cyrus a fost numit. Darius a fost numit. Biblia îl identifică în mod specific pe ultimul conducător al fiarei pământului și nu este o referire întâmplătoare. Adventismul știe cine sunt Statele Unite în profeția timpului sfârșitului, dar nu poate vedea că Dumnezeu Se adresează, în fiecare scenariu profetic, atât națiunii, cât și conducătorului ei, iar toate acele istorii sacre anterioare ilustrează zilele de pe urmă.

Trâmbița în viziunea finală

Donald Trump este primul subiect din ultima viziune a lui Daniel, care reprezintă punctul culminant al tuturor viziunilor profetice, nu doar din cartea lui Daniel, ci din întreaga Biblie.

Tema ultimei viziuni a istoriei profetice din cadrul Cuvântului lui Dumnezeu este Donald Trump. El este simbolul care identifică urmele profeției externe din zilele de pe urmă a istoriei ascunse a versetului patruzeci. El este, de asemenea, legătura care identifică și stabilește linia internă a celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele o sută patruzeci și patru de mii sunt cornul protestant de pe fiara pământului din Apocalipsa treisprezece, iar Donald Trump reprezintă cornul republican al aceleiași fiare. Fiara este Constituția Statelor Unite, așa cum este reprezentată de guvernarea republicană constituțională care, la început, a pus o separare între cele două coarne, dar, în cele din urmă, unește coarnele într-o imagine a fiarei papale a mării.

Sora White asociază în mod repetat chipul de aur din capitolul trei al cărții lui Daniel cu legea duminicală din zilele de pe urmă; așadar, pe cine reprezintă Nebucadnețar? Adventismul vă va spune că el este Statele Unite, fiara care se ridică din pământ din capitolul treisprezece din Apocalipsa, ceea ce echivalează cu a identifica faptul că Babilonul a fost cel care i-a aruncat în foc pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Nebucadnețar este cel pe care Biblia îl identifică drept acela care a fost responsabil la legea duminicală, așadar, cine este Nebucadnețar, dacă nu este președintele care guvernează atunci când sosește legea duminicală ce va veni în curând?

Trei

Ultima viziune a lui Daniel, care este viziunea râului Hidechel, este împărțită în trei capitole, fiecare fiind în concordanță cu caracteristicile celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Cele trei capitole îi reprezintă pe primul, al doilea și al treilea înger, dar ele reprezintă, de asemenea, și ultima solie a lui Daniel. Prima sa solie din capitolul unu îi reprezintă, de asemenea, pe cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece și, prin aceasta, semnătura lui Alfa și Omega este așezată asupra capitolului unu și asupra viziunii râului Hidechel.

Ultima viziune a lui Daniel este așezată pe cadrul cuvântului ebraic „adevăr”, care este alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima, a douăzeci și doua, literă a alfabetului ebraic. Capitolul zece îl

identifică pe Daniel ca student al profeției, care este transformat dintr-un laodicean într-un filadelfian în a douăzeci și doua zi. Daniel este apoi împuternicit să înțeleagă sporirea cunoașterii, nepecetluită, reprezentată în capitolul doisprezece. Primul și ultimul capitol al viziunii îl identifică pe Daniel ca simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt studenții autentici ai profeției.

„Oricare ar fi progresul intelectual al omului, să nu creadă nici măcar pentru o clipă că nu este nevoie de o cercetare temeinică și continuă a Scripturilor pentru a primi o lumină mai mare. Ca popor, suntem chemați fiecare în mod individual să fim studenți ai profeției.” Testimonies, volumul 5, 708.

Capitolul întâi identifică aceleași adevăruri ale viziunii de la râul Hidechel, iar primul capitol al viziunii de la râul Hidechel identifică același adevăr ca al treilea și ultimul ei capitol. Cartea lui Daniel poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci capitolul întâi identifică procesul de punere la probă în trei pași al Evangheliei veșnice, și la fel face și capitolul doisprezece. Apoi, în cadrul celor trei capitole care alcătuiesc viziunea finală a lui Daniel, primul capitol este alfa, iar al treilea capitol este omega. Aceasta se armonizează cu prima probă a lui Daniel cu privire la ce hrană să mănânce și cu a treia și ultima lui probă, când a fost judecat de Nebucadnețar după trei ani. Proba alfa din Daniel unu privea metodologia studiului biblic, așa cum era reprezentată prin consumarea fie a hranei babiloniene, fie a hranei vegetariene.

Credințioșia lui Daniel față de metodologia „linie peste linie” a făcut posibil ca el să fie găsit astfel: „în toate lucrurile de înțelepciune și pricepere, despre care îi întreba împăratul, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui.” În omega, capitolul doisprezece, cei înțelepți sunt aceia care înțeleg toate lucrurile de înțelepciune care sunt sporite atunci când Cuvântul profetic este desigilat. Capitolul doisprezece este omega față de capitolul unu și este, de asemenea, omega față de capitolul zece, alfa viziunii de la Hiddekel. În acel alfa, capitolul zece, Daniel ajunge la experiența spirituală, în paralel cu așezarea celor înțelepți în experiența intelectuală din capitolul doisprezece. Capitolul unu subliniază că metodologia studiului biblic este aceea care îi permite studentului profeției să se așeze în adevăr atât spiritual, cât și intelectual, pentru a fi pecetluit.

Reprezentând pe adevărații studenți ai profeției din zilele de pe urmă, Daniel și cei trei tineri vrednici sunt cei înțelepți care nu numai că înțeleg sporirea cunoștinței care este descoperită la vremea sfârșitului, în 1989, ci înțeleg și sporirea cunoștinței de la 11 septembrie. În cele din urmă, ei înțeleg sporirea cunoștinței descoperite la 31 decembrie 2023.

În căutarea lor după lumina profetică a lui Dumnezeu, ei sunt schimbați din mișcarea laodiceană a adventiștilor de ziua a șaptea a celor o sută patruzeci și patru de mii în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Când are loc schimbarea, ei sunt despărțiți de aceia care au fugit de viziunea oglinzii.

Mesajul răzvrătirii omenești

Capitolele zece și doisprezece se adresează celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ele constituie primul și al treilea pas în cadrul adevărului. Odată împuterniciți prin experiența lăuntrică a viziunii

oglinzii din capitolul zece și, de asemenea, luminați prin înțelegerea descoperită a lui Daniel 12, ei trebuie să proclame solia răzvrătirii omenești. Solia răzvrătirii omenești este reprezentată de cărțile Daniel și Apocalipsa, iar solia răzvrătirii este așezată în cadrul profetic al împărățiilor profetiei biblice prezentate în Daniel. Symbolismul profetic al mărturiei răzvrătirii omenești din cartea lui Daniel este pe deplin reprezentat în capitolul unsprezece. Capitolul unsprezece este o istorie care începe la sfârșitul Babilonului și la începutul mezilor și perșilor. Prin urmare, el începe cu rana de moarte a Babilonului, care prefigurează rana de moarte a papalității din 1798. Când rana de moarte a papalității este vindecată la legea duminicală care urmează să vină curând, ea devine capul întregii uniri a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos. Atunci ea este femeia călărind fiara din Apocalipsa șaptesprezece, iar pe fruntea acelei femei este scris Babilonul cel Mare. La legea duminicală care urmează să vină curând, rana de moarte atât a Babilonului, cât și a papalității este vindecată.

Răzvrătirea omenească reprezentată din vremea Babilonului până la sfârșitul lumii constituie cadrul cărții lui Daniel, iar capitolul unsprezece este mesajul profetic exterior care consemnează acea răzvrătire a zilelor de pe urmă. Acea mărturie a răzvrătirii, aflată în capitolul unsprezece, se armonizează cu și se află în interiorul ultimelor șase versete ale capitolului. Ultimele șase versete sunt mesajul răzvrătirii omenești, iar acele ultime șase versete sunt reprezentate prin și în interiorul istoriei ascunse a versetului patruzeci. Procedând astfel, cartea lui Daniel este redusă la un singur capitol, care la rândul lui este redus la șase versete din acel însuși capitol, care la rândul lui este redus la istoria ascunsă a ultimei jumătăți a unui singur verset.

Capitolul unsprezece reprezintă a treisprezecea literă, care este precedată de prima și urmată de ultima literă a alfabetului ebraic, iar prima și ultima sunt întotdeauna aceleași. Primul capitol identifică pe cei înțelepți ca fiind despărțiți de cei neînțelepți la vedenia oglinzii, iar ultimul capitol identifică pe cei înțelepți ca fiind despărțiți de cei neînțelepți la desigilare. Inspirația ne informează că sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii este o „așezare în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual”. Capitolul zece identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii din punct de vedere spiritual, iar capitolul doisprezece o arată pe cea intelectuală. Capitolul zece identifică trei atingeri și trei interacțiuni cu ființe cerești. Capitolul doisprezece identifică o purificare în trei pași a celor înțelepți, care este împlinită prin sporirea adevărului profetic intelectual, ca fiind „curățiți, albiți și încercați”. Așa cum capitolul zece are două simboluri ale lui trei, cu cele trei atingeri și trei întâlniri cerești, capitolul doisprezece are procesul de încercare în trei pași, precum și trei profetii de timp.

Cele trei întâlniri cerești din capitolul zece poartă semnătura adevărului, căci prima și ultima ființă cerească ce a interacționat cu Daniel a fost îngerul Gabriel, iar ființa din mijloc a fost Mihail. Trei îngeri, însă Hristos a fost Îngerul în a doua etapă. Cele trei atingeri reprezintă o împuternicire progresivă a lui Daniel în trei pași. În cadrul pasajului, Daniel identifică de trei ori viziunea din oglindă și, făcând astfel, el așază cele trei viziuni din oglindă înăuntrul celor șapte referințe la viziunea marelui din capitolul zece. De două ori, cuvântul ebraic mareh este tradus prin „înfățișare”, și de două ori prin „viziune”, iar de alte trei ori este tradus prin „viziune”. „Celelalte trei ori” nu sunt mareh, ci forma feminină a lui mareh, care este marah. Capitolul zece are trei atingeri de

împuternicire progresivă, trei întâlniri cerești care poartă semnătura adevărului și trei viziuni din oglindă care fac parte din șapte referințe la arătarea lui Hristos.

Înfățișare

Cele două dăți în care mareș este tradus prin appearance corespund cu cele două dăți în care este tradus prin vision. Împreună, ele Îl identifică pe Hristos ca simbol care apare ca un semn de orientare în istoria profetică. În capitolul zece din Apocalipsa, un înger coboară și pune un picior pe uscat și pe celălalt pe mare. Sora White ne informează că îngerul nu era „nimeni altul decât Isus Hristos”. Îngerul din Apocalipsa zece este „arătarea” lui Hristos în istoria profetică. El apare în versetul treisprezece din capitolul opt al lui Daniel ca Palmoni, iar din capitolul cinci al Apocalipsei încolo apare ca Leul din seminția lui Iuda. Daniel îi reprezintă pe cei din zilele de pe urmă care urmează arătările profetice ale lui Hristos, oriunde ar merge El. Dacă sunt credincioși în a face aceasta, sunt conduși la viziunea oglinzii, unde cei necredincioși fug.

Curățirea în trei pași din capitolul doisprezece, întemeiată pe înțelegerea cunoștinței care se mărește atunci când o profecie este desigilată, este însoțită de trei „profeții de timp”, care reprezintă trei împliniri distincte pentru fiecare dintre cele trei versete. Cei o mie două sute șazeci de ani din versetul șapte, cei o mie două sute nouăzeci de ani din versetul unsprezece și cei o mie trei sute treizeci și cinci de ani din versetul doisprezece identifică trei versete care conțin fiecare o profecie de timp, profecie care s-a împlinit în istorie, iar apoi a fost recunoscută de milleriți ca o confirmare istorică a soliei pe care o proclamau. Predicția din verset, împlinirea istorică și aplicarea milleriților la acea istorie mărturisesc despre împlinirea din zilele de pe urmă a acestor trei profeții. Dar aplicarea timpului de către milleriți nu mai este valabilă, astfel că referințele de timp din versete trebuie aplicate ca simboluri, nu ca timp. Simbolismul este stabilit în versete prin aplicarea versetului, a împlinirii istorice a versetului și a prezentării soliei de către milleriți.

Cronologia răzvrătirii omenești din capitolul unsprezece este țesută laolaltă prin alianțe, tratate și legăminte. Legămintele omenești care sunt reprezentate în istoria capitolului unsprezece sunt puse în contrast cu legământul divin.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său care păzește poruncile trebuie să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Roma stabilește întreaga viziune, iar atunci când Roma papală este menționată pentru prima dată în capitolul unsprezece, ea este identificată drept „cei ce părăsesc legământul cel sfânt”. Linia internă din Daniel unsprezece, care este de asemenea linia internă din istoria ascunsă a versetului patruzeci, îi reprezintă pe aceia care intră în legământ cu Dumnezeu în zilele de pe urmă, iar linia externă îi identifică pe aceia care părăsesc tocmai acel legământ. În ilustrarea clasei care nu va fi beneficiată de sporirea cunoștinței în zilele de pe urmă, istoria lor externă este țesută pe firul profetic al tratatelor omenești încălcate.

Țesute în linia internă a celor o sută patruzeci și patru de mii se află multiple simboluri și ilustrații ale relației de legământ a lui Dumnezeu cu poporul Său rămășiță din zilele de pe urmă. Simbolul numărului „unsprezece” este unul dintre aceste adevăruri, iar faptul că al unsprezecelea verset al

capitolului unsprezece identifică viziunea externă și internă a zilelor de pe urmă este accentuat prin faptul că Isaia identifică scopul și lucrarea poporului legământului lui Dumnezeu din zilele din urmă în capitolul unsprezece și versetul unsprezece.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde iarăși mâna, a doua oară, ca să recupereze rămășița poporului Său, care va fi rămasă, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din ostroavele mării. Isaia 11:11.

Împrăștierea

În zilele din urmă, poporul rămășiței lui Dumnezeu va fi fost împrăștiat de două ori, având nevoie să fie adunat. Versetul șapte din Daniel doisprezece identifică o împrăștiere a poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă, reprezentând astfel cele o mie două sute șazeci de zile ca simbol al unei împrăștieri.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate; și când va fi isprăvit să zdrobească puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:7.

Cei doi martori au fost risipiți în capitolul unsprezece din Apocalipsa după ce și-au dat mărturia.

Și, când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din adâncul fără fund va face război împotriva lor, îi va birui și-i va ucide. Și trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Și oameni din popoare și seminții și limbi și neamuri vor privi trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și locuitorii pământului se vor bucura de ei, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci îi chinaseră pe locuitorii pământului. Apocalipsa 11:7–10.

În versetul următor, versetul unsprezece, cei doi martori sunt înviați din moartea lor pe ulița Sodomei și a Egiptului. Aceeași moarte este înfățișată de Ezechiel ca o vale de oase împrăștiate, moarte și uscate. Cei doi martori reprezintă coarnele republican și protestant care au fost ucise în 2020. Cornul protestant a murit prin predicția sa falsă despre 18 iulie 2020, iar cornul republican a murit prin alegerile furate din 2020. Isaia arată că, atunci când martorii sunt înviați, ceea ce el identifică drept a fi adunați a doua oară, acei martori devin steagul care îi adună pe lucrătorii din ceasul al unsprezecelea.

Și în ziua aceea va fi o Rădăcină a lui Isai, care va sta ca un steag pentru popoare; pe El Îl vor căuta neamurile, și odihna Lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, care va mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din ostroavele mării. Și va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10–12.

Când Domnul Își întinde mâna a doua oară ca să adune, El îi strânge pe „surghiuniții lui Israel”. „Surghiuniții lui Israel” devin steagul pentru neamuri și, din acest motiv, ei trebuie să fie izgoniți

înainte de a fi adunați. Ei au fost izgoniți în valea oaselor moarte a lui Ezechiel și, odată uciși, au zăcut în uliță, unde a fost răstignit și Domnul nostru, în timp ce cealaltă clasă se bucura.

Ascultați cuvântul Domnului, voi care tremurați la cuvântul Lui; Frații voștri care v-au urât, care v-au alungat din pricina numelui Meu, au zis: „Să fie slăvit Domnul!” Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi dați de rușine. Isaia 66:5.

Cei care tremură la Cuvântul lui Dumnezeu sunt izgoniți de frații lor care i-au urât. Ieremia arată ce se întâmplă cu frații care au urât steagul.

De aceea, așa zice Domnul: Iată, voi aduce peste ei un rău din care nu vor putea scăpa; și, chiar dacă vor striga către Mine, nu-i voi asculta. Ieremia 11:11.

Contextul versetului unsprezece este legământul lui Dumnezeu, iar toți profeții se referă la zilele de pe urmă, astfel că legământul despre care se vorbește este reînnoirea legământului cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Cuvântul care a venit la Ieremia din partea Domnului, zicând: „Ascultați cuvintele acestui legământ și vorbiți oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului; și spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Blestemat să fie omul care nu ascultă cuvintele acestui legământ, pe care l-am poruncit părinților voștri în ziua când i-am scos din țara Egiptului, din cuptorul de fier, zicând: „Ascultați glasul Meu și împliniți-le, potrivit cu tot ce vă poruncesc; astfel veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeu vostru”, ca să împlinesc jurământul pe care l-am jurat părinților voștri, să le dau o țară în care curge lapte și miere, cum este astăzi.»” Atunci am răspuns și am zis: „Amin, Doamne!”

Apoi Domnul mi-a zis: „Proclamă toate aceste cuvinte în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, zicând: «Ascultați cuvintele acestui legământ și împliniți-le.» Căci am stăruit cu tărie înaintea părinților voștri din ziua când i-am scos din țara Egiptului și până în ziua de astăzi, sculându-Mă dis-de-diminează și stăruind, zicând: «Ascultați glasul Meu.» Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat fiecare după închipuirea inimii lui rele; de aceea voi aduce asupra lor toate cuvintele acestui legământ, pe care le-am poruncit să le îplinească; dar ei nu le-au împlinit.”

Și Domnul mi-a zis: „S-a găsit o uneltire între bărbații lui Iuda și între locuitorii Ierusalimului. Ei s-au întors la nelegiuirile strămoșilor lor, care au refuzat să asculte cuvintele Mele; și au mers după alți dumnezei ca să le slujească: casa lui Israel și casa lui Iuda au rupt legământul Meu pe care l-am făcut cu părinții lor. De aceea, așa zice Domnul: Iată, voi aduce peste ei un rău din care nu vor putea scăpa; și, deși vor striga către Mine, nu-i voi asculta.” Ieremia 11:1–11.

Subiectul judecății adventismului de ziua a șaptea laodicean, pe care Ieremia îl identifică, este reluat de Ezechiel în capitolul unsprezece, versetul unsprezece.

Cetății acesteia nu-i va fi să fie căldarea voastră, și nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Ezechiel 11:11.

Inspirația identifică în mod direct sigilarea din Ezechiel capitolul nouă ca fiind tocmai aceeași sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa șapte. Versetul unsprezece din capitolul unsprezece este pur și simplu continuarea narațiunii neîntrerupte a lui Ezechiel despre judecata asupra bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pe care sora White o identifică drept Ierusalimul din Ezechiel capitolul nouă. Cei care nu au primit sigiliul sunt judecați și nimiciți în vedenia din capitolele nouă până la unsprezece.

Viziunea despre 11 septembrie din Ezechiel îi identifică pe cei necredincioși ca fiind scoși afară din Ierusalim pentru a fi judecați, identificând astfel despărțirea finală a celor care mărturisesc a fi biserica finală, ilustrată în cartea Apocalipsei. Simbolul „unsprezece, unsprezece” este un simbol al legământului în care cei o sută patruzeci și patru de mii intră cu Dumnezeu. Adunate, numerele reprezintă douăzeci și doi, care este o zecime din două sute douăzeci, unul dintre simbolurile îmbinării Dumnezeirii cu omenirea.

Două sute douăzeci de ani între 677 și 457 î.Hr. leagă profeția lui Daniel despre două mii trei sute de zile de profeția de timp a lui Moise despre șapte vremi. Multe aspecte ale celor două sute douăzeci de ani pot fi identificate ca simbol al lucrării ispășirii care a început atunci când aceste două profeții au ajuns împreună în 1844. Multe pot fi prezentate cu privire la ceea ce este reprezentat în mod simbolic de numărul douăzeci și doi ca zeciuială a lui două sute douăzeci, așa cum este cazul și cu numărul unsprezece. Ceea ce doresc să identific aici este relația dintre unsprezece și douăzeci și doi.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.